

Nr 53.

Ankom till riksdagens kansli den 9 juni 1933 kl. 3.30 e. m.

Utlåtande, i anledning av väckta motioner om utredning angående vissa åtgärder för åstadkommande av prisförhöjning å inhemska varor.

I två till bankoutskottets förberedande handläggning hänvisade likalydande motioner, väckta den ena inom första kammaren under nr 181 av herr *Pettersson, Anton*, och den andra inom andra kammaren under nr 378 av herr *Johanson* i Hallagården jämte fem av kammarens övriga ledamöter, har hemställts, »att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning rörande lämpligheten av att medelst ökning av betalningsmedlen åstadkomma en prisförhöjning å inhemska varor utan att därigenom en skadlig inflation framkallas».

Motionärerna framhålla bland annat, att de farhågor beträffande en allt för stark depreciering av den svenska valutan, som fullmäktige i riksbanken i sin berättelse till bankoutskottet innevarande år uttalat, gällde valutans depreciering i förhållande till utländska valutor. Enligt motionärernas mening syntes det ur samma synpunkter ej föreligga betänkligheter mot att något höja den inhemska prisnivån. Prisfallet hade nu gått så långt, att särskilda åtgärder krävdes. En ökning av betalningsmedelsförsörjningen genom utvidgad sedelutgivning vore det lämpligaste medlet.

Beträffande motiveringen i övrigt hänvisar utskottet till motionen.

Över motionen har utskottet inhämtat yttrande av *fullmäktige i riksbanken*, vilka i ett den 18 maj 1933 dagtecknat utlåtande — utan att närmare ingå på motionärernas motivering och det av dem rekommenderade medlet mot det nuvarande priset — framhållit, att den slutsats, motionärerna dragit ur fullmäktiges förenämnda uttalande, nämligen att en höjning av den inhemska prisnivån under nuvarande förhållanden icke skulle innebära någon risk för en sänkning av kronans internationella värde, enligt fullmäktiges mening icke vore hållbar. En höjning av den inhemska prisnivån på det sätt och i den utsträckning, motionärerna syntes avse, skulle enligt fullmäktiges mening med all sannolikhet verka stegrande på de utländska växelkurserna. Fullmäktiges i motionerna berörda betänkligheter ägde sålunda sin giltighet även i detta fall.

På grund av vad i utlåtandet anförts hava fullmäktige hemställt, att ifrågakvarande motioner icke måtte föranleda någon åtgärd.

Utskottet.

I sitt denna dag avgivna utlåtande nr 52 har utskottet uttalat sin anslutning till de riktlinjer för penningpolitiken under den närmaste framtiden, vilka angivits i Kungl. Maj:ts proposition nr 260. Vid godkännande av dessa riktlinjer får riksdagen anses hava tagit ståndpunkt jämväl till de i motionerna berörda spörsmålen och torde alltså icke böra i ämnet avlåta skrivelse till Kungl. Maj:t.

På grund härav får utskottet, med åberopande av innehållet i sitt nyssnämnda utlåtande nr 52, hemställa,

att förevarande motioner I:181 och II:378 icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 9 juni 1933.

På bankoutskottets vägnar:

HARALD ÅKERBERG.

Vid förestående ärendes slutbehandling inom utskottet hava närvarit:

från första kammaren: herrar Åkerberg, Gustafsson i Stensholm, Lindgren, Ström i Lidköping, Johansson i Friggeråker, Forssell, Bjurström och Lindström*;

från andra kammaren: herrar Leffler, Bäcklund, Laurén*, Lovén, Johansson i Sollefteå, Wikström, Hammarlund* och Severin*.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.